

έσθυσα από το τελλάρο τή φράσι «Σ' αγαπώ!», στρώθηκα με κέφι στή δουλειά, άρχισα να σχεδιάζω το αγαπημένο σπίτι που φιλοξενούσε τή Μαρία μου—έλαφρώμενος πειά από ένα βάρος που μου πίεζε τόσο καιρό τήν καρδιά!..

»Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβω... «Όταν τελείωσα το ταμπελώ, ήμουν έξαιρετικά εύχαριστημένος από τόν εαυτό μου... Το έκανα μερικά άκθμα ρετούς και, ύστερα μάζεψα τα σύνορά μου, για να νυρίσω στο σπίτι. Πλησίαζε ή ώρα του γεματούς... Καταλαβαίνεις, όμως, νεαρέ μου, ότι δέν είχα διόλου όρεξι κείνη τή μέρα... Μιά σκέψι μονάχα μ' άπασχολούσε: Τί ύποδοχη θα μου έκανε ή Μαρία; Τί αίσθημα θα διάβαζα στο πρόσωπό της, μόλις θα τήν έβλεπα μπροστά μου; Έπιδοκιμασίας ή άποδοκιμασίας;... Ποτέ στή ζωή μου δέν θα ξεχάσω τή γλυκειά άγωνία που με βρασίαισε τότε...

»Όταν έφτασα σπίτι, ή πρώτη μου δουλειά ήταν ν' ανέβω στο δωμάτιό μου, για να διορθώσω λίγο τήν τουαλέττα μου, πριν μπώ στήν τραπεζαρία. Διάβολε! έπρεπε να έμφανιστώ κάπως περιποιημένος στήν αγαπημένη μου.

»Μόλις, όμως, μπήκα στο δωμάτιό μου, είδα καταγής τρεις φακέλλους... Θά τους είχαν ρίξει κάτω τήν πόρτα... Τρεις μικρούς, κοιφούς, άρωματισμένους φακέλλους.

»Έσκυψα, παρανεμεμένος, τούς πήρα και τούς άνοιξα τόν ένα κατόπιν του άλλου...

»Οι φακέλλοι αύτοί περιείχανε τρία μιλλιετάκια.

»Το πρώτο έλεγε:

«Κι' έγώ σ' αγαπώ! Μουσις να με ζητήσις γυναίκα άπ' τόν πατέρα μου. Είμαι βεβαία ότι δέν θα φέρη καμιά αντίρρηση!...»

»Και το γραμματάκι αύτο έφερε τήν υπογραφή: Μαρία.

»Το δεύτερο μιλλιέτο έλεγε:

«Σ' αγαπώ κι' έγώ από τήν πρώτη στιγμή που σε γνώρισα! Πρέπει να με ζητήσις από τόν πατέρα μου. Και άν δέν δώσει τή συγκατάθεσί του, ...μυσις να με κλέψης!...»

»Κι' έφερε τήν υπογραφή: Μ Π Α Ν Σ.

»Τέλος, το τρίτο γραμματάκι έλεγε:

«Κι' έγώ σ' αγαπώ τρελλά... Να με ζητήσις σήμερα κώλας από τόν πατέρα μου... Είμαι πρόθυμη να σ' ακολουθήσω και στήν άγνη του κόσμου!...»

»Και το μιλλιετάκι αύτο έφερε τήν υπογραφή: Ρ ό ζ α!..

»Τήν εξομολόγησί μου τήν είχαν διαβάσει και τ' άλλα δυο κορίτσια από τα παράθυρά τους—χωρίς να τά προσέξω έγώ, και νόμισαν, ή καθεμιά για λογαριασμό της, ότι σε κείνην άπευθυνόταν το έρωτικό μου ύψωμα!..

***

»Μου είνε αδύνατο, νεαρέ μου, να σου περιγράψω τόν τρόπο που κατέλαθε τήν ντροπαλή ψυχή μου, όταν αναλογιστκα τις δικαιολογίες και τις ύποσχέσεις που έπρεπε να δώσω και στις τρεις κοπέλλες που έπεσαν θύματα μιάς παρεξηγήσεως!.. Πώς θα αντίκριζα τήν Μπλάνς και τή Ρόζα, πώς θα τους έλεγα ότι έκαναν λάθος, ότι δέν τις αγαπούσα, ότι ή έρωτική μου έκείνη εξομολόγησι προοριζότανε για μία άλλη... Έγώ που δέν τολμούσα να κυττάζω καλά στα μάτια μια νεώ, που θα εύρισμα τή δύναμη να κάνω με δυο κορίτσια μια συζήτηση σ' ένα θέμα τόσο λεπτό...

»Ναι, ό τρόμος που με κυρίευσε τότε, δέν διέφερε διόλου από ένα πανικό... Το μόνο πράγμα που μπόρεσα τότε να σκεπτό, ήταν ότι μια έλπιδα σωτηρίας μου έμενε: να φύγω μία ώρα άρχιτερα από κείνο το σπίτι, χωρίς να δώσω τήν παραμικρή εξήγησι, να εξαφανιστώ, να γίνω κανός, έγκαταλείποντας και τις τρεις συγχρόνως κατακτήσεις που έκανα, χωρίς να το ύποπτεύωμαι!..

«Έγώ άμφέβαλα άν θα με είχε προσέξει έστω και μία από τις τρεις κοπέλλες—και, ζαφνικά, μάθαινα ότι με είχαν έρωτευθί τρελλά και ή τρεις τους!..

»Η ανέλπιστη αύτή εύτυχία μου φάνηκε, μέσα στήν παραζάλη μου, σαν τή μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να βρη ένα άνθρωπο!..

»Και, χωρίς να χάνω καιρό, έτοιμασα άμέσως τις βαλίτσες μου και έφυγα από το σπίτι τρέχοντας—σαν τρελλός, σαν κλέφτης!..

»Όταν ξαναβρέθηκα σπίτι μου, στο Παρίσι, άρχισα να νοιώθω, άν όχι ντροπή, τουλάχιστον τύψεις

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1800

Οι Κινέζοι έγνωρίζαν τήν χρσί τής πυξίδος από τα 2602 π. Χ.

Οι Φοίνικες κατασκευάζανε γυάλινα αντικείμενα από τα 1640 π. Χ.

Οι Λυδοί, είχαν χρυσά νομίσματα άπ' τα 1500 π. Χ.

Οι Κινέζοι μεταχειριζόντουσαν τόν γνάμονα άπ' τα 1109 π. Χ.

Στήν Πέργαμο κατασκευασθήκανε τα πρώτα χαλικά κατά το 321 π. Χ.

Οι Αίγυπτιοι χρησιμοποίησανε ύδραυλικά έργαλεία κατά το 284 π. Χ.

Τις πρώτες του εφευρέσεις ό Άρχιμήδης τις έκανε στα 220 π. Χ.

Στήν Κίνα κατασκευάσθηκε χαρτί από μετάξι κατά το 201 π. Χ.

Το μασαϊκόν εφευρέθη έκαστο χρόνια π. Χ.

Το άστρονομικόν σύστημα κατά το 140 μ. Χ.

Οι άτιμόμολοι στήν Άραβία κατά το 650.

Το Έλληνικόν πύρ του Καλλινίκου κατά το 670.

Το οινόπνευμα κατά το 850.

Ο Τύπος, στήν Κίνα, κατά το 939.

Οι Άραβικοί άριθμοί κατά το 990.

Το ώρολόγιο Ζελμπερ κατά το 992.

Οι μουσικοί τόνοι κατά το 1024.

Το χαρτί από ύφάσματα κατά το 1175.

Η μπαρούτη στα 1294.

Το τηλεσκόπιο στα 1296.

Το πυροβόλον στα 1338.

Η κασιτέρη—στων καθρεπτόν στα 1346.

Τα μεγάλα πυροβόλα στα 1346.

Η έλαιογραφία στα 1415.

Η Άμερική στα 1492.

Το σύστημα του Καπνίκου στα 1500.

Η ζάχαρις από κοκκινόγούλα στα 1603.

Οι λογαριασμοί στα 1600.

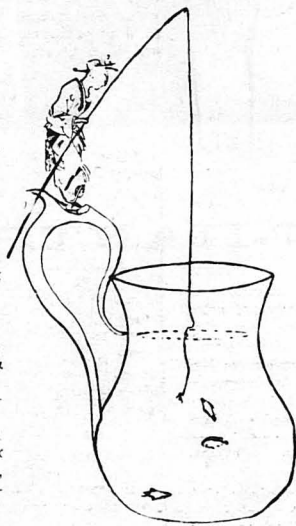
Η κυκλοφορία του αίματος στα 1608.

Οι νόμοι του συστήματος Κέπλερ στα 1610.

Το μικροσκόπιο στα 1621.

Το θερμόμετρο στα 1621.

Το βαρόμετρο στα 1626 κτλ. κτλ.

συνειδήσεως για τή διαγωγή μου... Θεορούσα, πρό παντός, άσυγχώρητο τόν εαυτό μου, έπειδή, πριν φύγω, δέν εύχαριστίσα μ' ένα γράμμα τήν κυρία ντέ Μάνγκ, για όλες τις περιποιήσεις που μου έκανε τόν καιρό που έμεινα στο σπίτι της... Και άρχισα να σκέπτομαι σοβαρά ότι έπρεπε να τής γράψω και να δικαιολογηθώ κατά ένα τρόπο για τήν άπρόσπη φυγή μου, αλλά με πρόλαθε κείνη με μία έπιστολή της...

»Το γράμμα αύτο έλεγε:

«Αγαπητέ μου φίλε,

»Είδα πολλούς ντροπαλούς νεούς στή ζωή μου, όμιολογοί όμως ότι έσεις τούς ξεπερνάτε όλους! Ό πρωτότυπος τρόπος, που μεταχειριστήκατε για να μου εκφοβίσετε τα ασημάτιά σας, ήταν ήδη λίγο ύπερβολικός... Άλλ' αύτο που κινάτε ύστερα, να εξαφανισθήτε δηλαδή, χωρίς ν' ακούσετε τήν απάντησί μου στήν εξομολόγησί σας, ύπερβαίνει κάθε όριο!... Όπως κι' άν έξει το πράγμα, είμαι άκόμα πρόθυμη, έπειδή μου είνε πολύ συμπαθητικός και παρά τή μεγάλη διαφορά τής ηλικίας μας... να συζητήσω μαζί σας το ένδεχόμενο ενός γάμου, κτλ.»

»Τήν έγγραφω έρωτική μου εξομολόγησι τήν είχε διαβάσει και ή κυρία ντέ Μάνγκ, ή όποία θα βρέθηκε κατά τύχη τότε κοντά στο παράθυρό της!..

»...Νά, λοιπόν, νεαρέ μου φίλε, είπε συμπερασματικά ό διάσμος ζωγράφος, γιατί δέν παντρεύτηκα... Ό πόνος που δοκίμασα, έπειδή μπλέχτηκα χωρίς να το θέλω σε μία κωμικοτραγική ιστορία και δέν μπόρεσα να πάρω γυναίκα έκείνην που αγαπούσα πραγματικά, μ' έκανε να μη βρω από τότε ένδιαφερόσα καμιά άλλη κοπέλλα... Καί πέρασα τή ζωή μου με τή θλιβερή άνάμνησι μιάς δονζουανικής περιπέτειας, που δέν μ' έκανε διόλου εύτυχισμένο!..»

ΖΑΚ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

